

Martie 2013

Această fișă nu obligă Curtea și nu este exhaustivă

Drepturi legate de muncă

Statele membre nu sunt obligate prin Convenție să asigure exercitarea efectivă a dreptului la muncă. Cu toate acestea, Curtea a constatat încălcări ale Convenției în cauze care implicau concedieri abuzive, accesul la muncă, libertatea de asociere, etc.

Accesul la muncă

Kosiek împotriva Germaniei

28.08.1986

Reclamantul pretindea că activitățile sale politice au fost principalul motiv pentru care el nu a obținut numirea pe postul de asistent universitar.

Neîncălcarea articolului 10 (libertatea de exprimare). Curtea a constatat că, atunci când a refuzat să îl angajeze pe reclamant în calitate de funcționar public, ministerul de resort din landul german nu a ținut cont de opiniile și activitățile sale decât pentru a determina dacă acesta căpătase experiență în timpul perioadei sale de probă și dacă avea vreuna din calitățile personale necesare pentru funcția respectivă.

A se vedea, de asemenea, [Glaserapp împotriva Germaniei](#) (nr. 9228/80, hotărârea din 28.08.1986)

Leander împotriva Suediei

23.03.1987

Cauza privea utilizarea unui fișier secret al poliției pentru recrutarea unui dulgher. Acesta lucra ca înlocuitor la muzeul naval din Karlskrona, aproape de o zonă militară securizată, cu acces restricționat. În urma unui control, comandantul-șef al Marinei a decis să nu îl recruteze, deoarece fusese membru al Partidului Comunist și al unui sindicat.

Neîncălcarea articolului 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie). Curtea a considerat că garanțiile prevăzute în sistemul suedez de control al personalului respectă cerințele articolului 8. În această cauză, aceasta a hotărât că guvernul suedez a fost îndreptățit să considere că interesul securității naționale prevalează asupra interesului individual al reclamantului.

Halford împotriva Marii Britanii

25.06.1997

Reclamantei, care avea gradul cel mai înalt al unui ofițer de poliție de sex feminin din Marea Britanie, i s-a refuzat o promovare la gradul de Inspector general adjunct (*Deputy Chief Constable*) pe durata a mai mult de șapte ani. În această privință, ea a introdus o acțiune pentru discriminare. În fața Curții, ea a pretins că fuseseră interceptate convorbirile sale telefonice cu scopul de a obține informații ce puteau fi folosite împotriva ei în timpul procedurii.

Încălcarea articolului 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) cu privire la interceptările apelurilor telefonice efectuate de către reclamantă din biroul său.

Neîncălcarea articolului 8 în ceea ce privește apelurile efectuate la domiciliul reclamantei, Curtea neconsiderând stabilit faptul că aceste convorbiri au fost interceptate.

Thlimmenos împotriva. Greciei

06.04.2000

Biroul director al Camerei experților-contabili din Grecia a refuzat să îl numească pe reclamant în postul de expert-contabil atunci când acesta a trecut examenul cerut, pe

motiv că fusese condamnat pentru insubordonare, întrucât acesta refuzase să poarte uniforma militară în timpul mobilizării generale (era Martor al lui Iehova).

Încălcarea articolului 14 (interzicerea discriminării) coroborat cu articolul 9 (libertatea de gândire, de conștiință și de religie).

Alexandridis împotriva Greciei

21.02.2008

Reclamantul fusese primit în profesia de avocat la instanța de prim grad din Atena și, în acest context, a trebuit să depună jurământ, această procedură fiind obligatorie pentru exercitarea profesiei de avocat. În fața Curții, el s-a plâns că fusese obligat cu această ocazie, pentru a fi autorizat, să facă o declarație solemnă, să dezvăluie faptul că nu este creștin ortodox, întrucât nu există decât un jurământ religios prevăzut în procedură.

Încălcarea articolului 9 (libertatea de gândire, de conștiință și de religie) Curtea a hotărât că obligația impusă reclamantului a adus atingere libertății sale de a nu își manifesta convingerile religioase.

Aplicabilitatea articolului 6 la cauzele care implică funcționari publici

Litigiile referitoare la recrutare, la carieră și la încetarea raporturilor de muncă ale funcționarilor publici intră sub incidența domeniului de aplicare al articolului 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil într-un termen rezonabil - „drepturi civile“)?

Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei §§ 43-62

Hotărârea Marii Camere din 19 aprilie 2007

Pentru ca statul titular să poată invoca în fața Curții calitatea de funcționar public a reclamantului în scopul de a elimina protecția prevăzută la articolul 6, două condiții trebuie îndeplinite. În primul rând, statul trebuie să fi exclus în mod expres din dreptul național accesul la o instanță pentru postul sau categoria de activități în cauză. În al doilea rând, această excludere trebuie să fie justificată de motive obiective bazate pe interesul statului.

A se vedea evoluția jurisprudenței [Neigel împotriva Franței \(nr.18725/91, hotărârea din 17.03.1997\)](#) / [Santa împotriva Italiei \(nr.27/1996/646/831, hotărârea din 2.09.1997\)](#) / [Huber împotriva Franței \(nr.160/1996/779/980, hotărârea din 19.02.1998\)](#) / [Pellegrin împotriva Franței \(nr.28541/95, hotărârea Marii Camere din 8.12.1999\)](#) / [Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei \(nr.63235/00, hotărârea Marii Camere din 19.04.2007\)](#).

D.M.T. și D.K.I. împotriva Bulgariei (nr.29476/06)

24.07.2012

Cauza privea suspendarea raporturilor de serviciu ale unui funcționar public pe durata procedurii penale declanșate împotriva sa, adică pe o durată de mai mult de șase ani, precum și interdicția impusă de a exercita orice altă activitate remunerată în sectorul privat și în cel public, în afară de învățământ și de cercetare.

Încălcarea articolului 6 § 1 coroborat cu articolul 6 § 3 a) și b) (dreptul la un proces echitabil-dreptul de a fi informat în cel mai scurt timp asupra acuzației care se aduce, dreptul de a dispune de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării).

Încălcarea articolului 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil într-un timp rezonabil).

Încălcarea articolului 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie).

Încălcarea articolului 13 (dreptul la un recurs efectiv) coroborat cu articolul 6 § 1 și articolul 8.

Curtea a considerat, în special, că interdicția nu este necesară și proporțională cu scopul legitim urmărit prin începerea urmăririi penale și, cu atât mai puțin, nu poate fi privită ca o consecință naturală și inevitabilă a urmăririi penale.

Concedierea

Sidabras și Dziautas împotriva Lituaniei

27.07.2004

Reclamanții au fost demisi din funcțiile de inspectori fiscali pe motiv că în trecut făcuseră parte din KGB.

Încălcarea articolului 8 coroborat cu articolul 14. Curtea a hotărât că măsura în litigiu este disproporțională, luată la 9, respectiv 13 ani după ce părțile în cauză părăsiseră KGB-ul.

Pe același subiect, a se vedea [Rainys și Gasparavicius împotriva Lituaniei \(7.04.2005\)](#).

Dreptul de acces la o instanță pentru personalul diplomatic

Sabeh El Leil împotriva Franței

Hotărârea Marii Camere din 29.06.2011

Cererea privea un fost angajat al ambasadei care nu a putut contesta concedierea sa, instanțele franceze considerând că plângerile pe care el le-a formulat împotriva Kuweitului sunt inadmisibile luând în considerare faptul că statele străine se bucură de imunitate de jurisdicție și faptul că, având în vedere nivelul său de responsabilitate și natura atribuțiilor sale în general, instanțele s-au considerat obligate să constate participarea acestuia la exercitarea autorității guvernamentale a statului Kuweit prin intermediul reprezentanței diplomatice în Franța.

Încălcarea articolului 6 § 1 (dreptul de acces la o instanță). Curtea a hotărât că instanțele franceze nu au păstrat un raport rezonabil de proporționalitate între interesele aflate în joc și astfel au adus atingere chiar esenței dreptului de acces la o instanță.

Wallishauser împotriva Austriei

17.07.2012

Reclamanta fusese fotograf la ambasada Statelor Unite ale Americii din Viena. În fața Curții ea a denunțat desfășurarea procedurii pe care o inițiasă împotriva Statelor Unite la Tribunalul Muncii și Afacerilor Sociale din Viena, procedură în cadrul căreia ea solicita plata salariilor corespunzătoare tranșelor restante din 1996, ca urmare a concedierii sale nelegale, potrivit spuselor ei. Ea s-a plâns, în special, de faptul că i s-a refuzat accesul la o instanță, deoarece autoritățile americane, invocând imunitatea, au refuzat primirea citației pentru o ședință de judecată în cauza respectivă și că autoritățile austriece au acceptat acest refuz, considerând că sunt constrânse în virtutea regulii de drept internațional potrivit căreia suveranitatea statelor trebuie respectată.

Încălcarea articolului 6 § 1 (dreptul de acces la o instanță). Curtea a hotărât că, prin acceptarea refuzului Statelor Unite de a primi citația la ședința de judecată, considerându-l ca un act suveran și renunțând, prin urmare, la judecarea cauzei reclamantei, instanțele austriece nu au reușit să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate între interesele aflate în joc și astfel au adus atingere chiar esenței dreptului de acces la o instanță.

Concedierea din motive religioase

Larissis și alții împotriva Greciei

24.02.1998

Cei trei reclamanți, militari ai Forțelor Aeriene și membri ai Bisericii Pentecostale, au fost condamnați de instanțele elene pentru prozelitism după ce încercaseră să convertească la credința lor mai multe persoane dintre care trei erau subalternii lor.

Neîncălcarea articolului 9 (libertatea de gândire, de conștiință și de religie) cu privire la măsurile luate împotriva reclamanților pentru prozelitism în rândul personalului Forțelor Aeriene Militare. Trebuia ca statul să protejeze agenții de rang inferior împotriva exercitării de către superiori a unei presiuni nejustificate.

Încălcarea articolului 9 privind măsurile luate împotriva a doi dintre reclamanți pentru acțiunea de prozelitism față de civili care nu au fost supuși la presiuni sau constrângeri din partea lor, așa cum au fost militarii.

Dahlab împotriva Elveției

Decizia privind inadmisibilitatea din 15.02.2001

Reclamanta, o profesoară care se convertise la islamism, a denunțat decizia conducerii școlii, confirmată de Tribunalul Federal în 1997, de a-i interzice să poarte vălul islamic în sala de clasă. Ea purtase anterior un vâl islamic la școală, timp de mai mulți ani, fără să provoace tulburări evidente.

Cerere vădit neîntemeiată: măsura nu a fost nerezonabilă, având în vedere, în special, faptul că copiii de care doamna Dahlab era responsabilă, în calitate de reprezentant al statului, aveau vârste cuprinse între patru și opt ani, vârsta la care copiii sunt foarte influențabili.

Obst și Schüth împotriva Germaniei

23.09.2010

Cauza privea concedierea unor angajați ai Bisericii pentru adulter.

Neîncălcarea articolului 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) cu privire la domnul Obst.

Încălcarea articolului 8 cu privire la domnul Schüth (instanțele germane pentru litigii de muncă nepunând în balanță, în mod corespunzător, drepturile reclamantului și cele ale angajatorului său, Biserica, într-o manieră conformă cu dispozițiile Convenției).

Siebenhaar împotriva Germaniei

03.02.2011

Reclamanta, de religie catolică, fusese angajată de către o parohie protestanta ca asistentă maternală, apoi ca administrator al unei grădinițe. În fața Curții, ea s-a plâns că fusese concediată în 1999 pe motiv că era membră activă a unei alte comunități religioase (Biserica Universală/Frăția umanității) și că acolo preda lecții de inițiere. Această concediere fusese confirmată de instanțele germane pentru litigii de muncă.

Neîncălcarea articolului 9 (libertatea de gândire, de conștiință și de religie). Curtea a constatat că instanțele pentru litigii de muncă au pus în balanță cu atenție interesele aflate în joc. Curtea a considerat rezonabile concluziile instanțelor potrivit cărora, în primul rând, concedierea a fost necesară pentru a păstra credibilitatea Bisericii și, în al doilea rând, reclamanta ar fi trebuit să știe la momentul semnării contractului ei de muncă că activitățile sale desfășurate pentru Biserica Universală erau incompatibile cu munca sa pentru Biserica Protestantă.

Eweida și alții împotriva Marii Britanii

15.01.2013

Toți patru reclamanți sunt creștini practicanți. D-na Eweida este fostă angajată a unei companii aeriene și d-na Chaplin este o fostă infirmieră la secția de geriatrie a unui spital public; ele s-au plâns de interdicția impusă de a nu mai purta un crucifix în mod vizibil la locul de muncă. D-na Ladele, registrator la oficiul de stare civilă și d-l McFarlane, un consilier pentru relații de familie, s-au plâns de faptul că au fost concediați pentru că au refuzat să îndeplinească anumite atribuții care, în opinia lor, ar fi însemnat permiterea practicilor homosexuale.

Curtea nu a fost de acord cu faptul că lipsa din legislația Marii Britanii a prevederilor legate de purtarea veșmintelor și a simbolurilor religioase la locul de muncă ar constitui în sine o încălcare a libertății religioase, din moment ce problemele în cauză puteau și au fost tratate de instanțele interne în contextul pretensei discriminări a reclamanților.

În cazul d-nei Eweida, Curtea a arătat că într-o parte a balanței a fost pusă dorința d-nei Eweida de a-și manifesta credințele religioase. În partea opusă a fost plasat interesul angajatorului de a proiecta o anumită imagine a companiei. Deși acest din urmă scop era în mod incontestabil legitim, instanțele i-au acordat, însă, o importanță prea mare.

În ce o privește pe d-na Chaplin, importanța pentru aceasta a faptului de a i se permite manifestarea credințelor sale religioase prin purtarea la vedere a crucifixului a avut o mai mare greutate. Cu toate acestea, motivul pentru care acesteia i s-a cerut să nu mai poarte crucifixul, respectiv protecția sănătății și siguranței în camera de gardă a unui spital, a fost în mod inerent mai important decât cel invocat de d-na Eweida. Conducerea spitalului era competentă să ia decizii cu privire la siguranța medicală.

În cazul d-nei Ladele și al d-lui McFarlane, nu se putea spune că instanțele naționale nu au păstrat un echilibru just atunci când au susținut deciziile angajatorilor de a lua măsuri disciplinare. În fiecare dintre cazuri angajatorul a practicat o politică de nediscriminare cu privire la beneficiarii serviciului, iar dreptul de a nu fi discriminat pe motivul orientării sexuale este de asemenea protejat de Convenție.

Încălcarea articolului 9 (libertatea religioasă) în privința d-nei Eweida;

Neîncălcarea articolului 9, luat separat sau împreună cu articolul 14 (interzicerea discriminării), în privința d-nei Chaplin și a d-lui McFarlane; și

Neîncălcarea articolului 14 luat împreună cu articolul 9 în privința d-nei Ladele.

Cerere pendinte

Fernandez Martinez împotriva Spaniei (nr. 56030/07)

15.05.2012- [deferită Marii Camere](#)

[Audiere la Marea Cameră la 30.01.2013](#)

Cauza privea refuzul de reînnoire a contractului de muncă al unui profesor de religie și de morală catolică, după ce acesta a dezvăluit public statutul său de „preot căsătorit”.

Prin hotărârea dată de Cameră la 15.05.2012, Curtea a constatat neîncălcarea articolului 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) : refuzul în cauză este susținut de libertatea de religie și un echilibru just a fost păstrat între diferitele interese private. Pe 24 septembrie 2012 cauza a fost trimisă Marii Camere, la cererea reclamantului.

Concediere din motive de probleme de sănătate

Cerere pendinte

I.B. împotriva Greciei (nr. 552/10)

Declatară admisibilă la 28.08.2012

Cererea privește concedierea unui angajat infectat cu HIV, decizie motivată de Curtea de Casație pentru evitarea tensiunilor la locul de muncă.

Reclamantul se plânge de încălcarea articolului 14 (interzicerea discriminării) coroborat cu articolul 8 (dreptul la viață privată).

Concedierea pe motiv de apartenență politică

Redfearn împotriva Marii Britanii

06.12.2012

Cererea se referea la plângerea unui membru al Partidului Britanic Național (BNP) – un partid politic de extremă dreaptă care, la acel moment, nu putea fi format decât din cetățeni albi – cu privire la concedierea sa din postul de șofer al unor persoane cu dizabilități, care erau în mare parte asiatice.

Încălcarea articolului 11 (libertatea de asociere).

Forțele armate

Cauze privind membrii forțelor armate ale Marii Britanii, demisi din funcție doar pentru motivul orientării lor sexuale, în temeiul unor norme ale Ministerului Apărării.

[Lustig-Prean și Beckett împotriva Marii Britanii \(cererile nr.31417/96 și 32377/96,](#)

[hotărârea din 27.09.1999](#)), [Smith și Grady împotriva Regatului-Unit \(nr.33985/96 și 33986/96, hotărârea din 27.09.1999\)](#)

Încălcarea articolului 8 (dreptul la respectarea vieții private).

A se vedea, de asemenea [Perkins și R. împotriva Marii Britanii \(nr.43208/98 și 44875/98, 22.10.2002\)](#) și [Beck, Copp și Bazely împotriva Marii Britanii \(nr.48535/99, 48536/99 și 48537/99, hotărârea din 22.10.2002\)](#)

Pensii și ajutoare sociale

C. împotriva Franței (nr. 10443/83)

Decizia din 15.07.1998

Reclamantul, inspector fiscal, s-a plâns cu privire la suspendarea acordării pensiei pentru limită de vârstă, după ce a fost condamnat la trei ani de închisoare pentru luare de mită. Curtea a constatat că suspendarea pensiei sale nu a avut efecte asupra vreunui drept protejat de articolul 1 din Protocolul nr. 1, întrucât reclamantul fusese condamnat pentru o infracțiune care, potrivit reglementărilor în vigoare la data exercitării funcției, putea atrage pierderea integrală a dreptului său la pensie (cu privire la reducerea drepturilor pensionarilor, a se vedea și [Azinas împotriva Ciprului, nr. 56679/00](#)).

Schuitemaker împotriva Olandei

Decizie de inadmisibilitate din 04.05.2010

Reclamanta, de profesie filozof, a fost șomeră și a beneficiat de ajutoare sociale începând cu anul 1983. După modificarea legislației în anul 2004, aceasta a fost informată că posibilitatea de a mai primi aceste ajutoare sociale este condiționată de obținerea și de manifestarea disponibilității asumării unei slujbe „obișnuite”, iar neconformarea acesteia ar fi dus la reducerea sumei acordate. Reclamanta s-a plâns că, potrivit noii legislații, era obligată să obțină și să accepte orice fel de slujbă, indiferent dacă aceasta ar fi fost sau nu potrivită, fiind astfel încălcat articolul 4.

Cerere vădit nefondată. Dacă statul instituie un sistem de securitate socială, este de asemenea îndreptățit să impună anumite condiții solicitanților de ajutor social. În special, condiția impusă unei persoane de a face eforturi vizibile pentru a obține și exercita o ocupație obișnuită nu poate fi considerată nerezonabilă, nici nu poate fi echivalată supunerii persoanei respective la muncă forțată sau obligatorie în sensul articolului 4.

Stummer împotriva Austriei

07.07.2011 (Marea Cameră)

Reclamantul s-a plâns de faptul că sistemul privind acordarea pensiei pentru limită de vârstă nu i-a luat în calcul perioada în care a muncit pe durata detenției, fapt care a avut ca efect imposibilitatea acestuia de a beneficia de acest sistem de pensii.

[Neîncălcarea articolului 14 \(interzicerea discriminării\)](#) luat împreună cu [articolul 1 din Protocolul nr. 1 \(protecția dreptului de proprietate\)](#).

[Neîncălcarea articolului 4 \(interzicerea muncii forțate\)](#).

În opinia Curții, Austriei nu i se poate reproșa faptul că a acordat prioritate sistemului prevăzut pentru asigurați (reclamantul primea ajutoare de urgență și ajutor pentru locuință), considerându-l important pentru reintegrarea deținuților după liberare.

A se vedea fișa tematică „[Protecție socială](#)”.

Siguranță în mediul profesional

Mangouras împotriva Spaniei

28.09.2010 (Marea Cameră)

Cererea are ca obiect nivelul de recunoaștere impus sistemului de liberare pe cauțiune a unui proprietar de vas într-un caz de poluare maritimă. Reclamantul fusese comandantul unui vas, care deversase în Oceanul Atlantic cele 70.000 de tone de carburant pe care îl

transporta. A fost începută urmărirea penală iar reclamantul a fost arestat preventiv cu o cauțiune fixată la suma de 3 milioane de euro.

Neîncălcarea articolului 5 paragraful 3 (dreptul la libertate și siguranță) : cauțiunea fixată pentru eliberarea comandantului nu a fost excesivă. Date fiind natura excepțională a cauzei și uriașul prejudiciu de mediu adus prin poluarea mediului oceanic, care rareori a atins un asemenea nivel, nu este surprinzător faptul că autoritățile judiciare au stabilit o sumă cu titlu de cauțiune corespunzătoare nivelului de daune provocate, pentru a se asigura că cei responsabili nu vor fi tentați să eludeze justiția. Mai mult, simplul fapt că suma respectivă a fost plătită de asigurătorul proprietarului navei pare să confirme faptul că instanțele spaniole au avut dreptate atunci când, făcând referire la « mediul profesional » al reclamantului, au reținut existența unei legături între reclamant și persoanele care trebuiau să se ocupe de securitatea transportului. Instanțele spaniole au luat suficient în calcul situația personală a reclamantului și în special statutul său de angajat al proprietarului navei, relația profesională a acestuia cu persoanele care trebuiau să realizeze securitatea transportului, naționalitatea sa și domiciliul stabil, lipsa relațiilor sale personale în Spania precum și vârsta acestuia.

Cauze aflate pe rolul Curții

Vilnes și alții împotriva Norvegiei (nr. 52806/09 și 22703/10)

[Audiere](#) publică în cauză la data de 18.09.2012

Cererile se referă la plângerile unor scafandri angajați de industria norvegiană a petrolului în zona Mării Nordului și în locațiile destinate testărilor deschise de compania cu capital de stat NorWegian Underwater Intervention Ltd (NUI/NUTEC). Reclamantii se plâng de faptul că scufundările efectuate le-au provocat dizabilități care au dus la pierderea capacității de muncă. De asemenea aceștia susțin că autoritățile norvegiene nu au instituit un cadru legal privind securitatea muncii pentru a-i proteja, că aceleași autorități au permis excepții de la regulile de securitate, că nu au supravegheat eficient și – în cazul unora dintre scafandri – nu au prevenit scufundările experimentale realizate de NUI/NUTEC și că nu i-au prevenit cu privire la experimente și consecințele lor, dar nici nu au desfășurat aceste teste potrivit celor consimțite de reclamantii.

Respectarea vieții private în mediul profesional

Copland împotriva Marii Britanii

03.04.2007

Reclamanta era angajată la Colegiul Carmarthenshire, instituție înființată prin lege și administrată de către stat. În 1995 ea a devenit asistenta personală a directorului instituției și a trebuit să lucreze în strânsă colaborare cu directorul-adjunct, numit recent. În fața Curții, ea s-a plâns ca la ordinul acestuia din urmă, utilizarea telefonului de către aceasta, a mesageriei electronice și a internetului fuseseră monitorizate.

Încălcarea articolului 8 (dreptul la respectarea vieții private și al secretului corespondenței). Curtea a considerat că colectarea și stocarea de date cu caracter personal referitoare la doamna Copland prin utilizarea de către aceasta a telefonului, a mesageriei electronice și a internetului au adus atingere dreptului său la respectarea vieții private și a corespondenței și că această ingerință nu era „prevăzută de lege”, având în vedere că la momentul faptelor, nicio dispoziție de drept intern nu reglementa această supraveghere.

Curtea a admis că uneori poate fi legitim ca un angajator să monitorizeze și să controleze utilizarea de către un angajat a telefonului și a internetului, dar a considerat că în speța de față nu este necesar să se stabilească dacă ingerința în litigiu a fost „necesară într-o societate democratică”.

Benediktsdóttir împotriva Islandei

Decizie privind inadmisibilitatea din 16.06.2009

Reclamanta a susținut că, neoferindu-i o protecție adecvată împotriva publicării ilegale a e-mail-urilor sale private în mass-media, Islanda nu a reușit să asigure respectarea drepturilor ei garantate de articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private și a secretului corespondenței). Ea a pretins că un terț a cărui identitate îi era necunoscută obținuse e-mail-urile în cauză fără știrea ei și fără consimțământul său, dintr-un server deținut și utilizat anterior de fostul ei angajator care dăduse faliment. Mesajele electronice publicate conțineau în special citate directe sau parafrazări ale unor mesaje schimbate între ea și unul dintre foștii colegi ai directorului general al unei societăți multinaționale cu privire la dorința acestuia din urmă de a găsi un avocat bun pentru a-l ajuta să predea poliției documente presupuse a fi compromițătoare pe care le deținea și pentru a-l reprezenta într-o viitoare procedură judiciară împotriva conducătorilor multinaționalei respective. În acea perioadă a existat o dezbatere publică pe tema afirmațiilor potrivit cărora unele personalități au exercitat presiuni ilegale asupra desfășurării celor mai mari anchete penale care avuseseră vreodată loc în țară.

Cerere vădit nefondată. Curtea a considerat că nu există niciun indiciu că autoritățile islandeze au depășit marja lor de apreciere sau că nu au reușit să păstreze un echilibru just între dreptul la libertatea de exprimare a ziarului și dreptul reclamantei la respectarea vieții private și a secretului corespondenței garantat prin articolul 8.

Köpke împotriva Germaniei

Decizia privind inadmisibilitatea din 05.10.2010

Cauza privea supravegherea video a unei casiere la un supermarket suspectată de furt. Cerere în mod vădit nefondată. Curtea a observat că măsura fusese limitată în timp (două săptămâni) și nu privea decât zonele accesibile publicului și din jurul casei de marcat, că materialele video obținute au fost utilizate de un număr limitat de persoane care lucrau la agenția de detectivi și de către personalul angajatorului și că nu au fost folosite decât în cadrul concedierii reclamantei și al procedurii în fața instanțelor pentru litigiul de muncă. Curtea a concluzionat că nu a existat o ingerință în viața privată a angajatei, decât în măsura în care a fost necesar pentru a se atinge obiectivele urmărite prin supravegherea video.

Özpınar împotriva Turciei

19.10.2010

Eliberarea din funcție a unui judecător de către Consiliul Superior al Magistraturii pentru motive care țin de viața privată a persoanei în cauză (afirmații în special referitoare la relații personale cu un avocat și purtarea unor ținute vestimentare și a unui machiaj necorespunzător).

Încălcarea articolelor 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) și 13 (dreptul la un recurs efectiv) coroborat cu articolul 8.

Eternit împotriva Franței

Decizia privind inadmisibilitatea din 27.03.2012

Cererea privea echitatea contenciosului care s-a opus unei societăți de asigurări de sănătate cu privire la recunoașterea caracterului profesional al unei boli declarate de către unul din foștii săi angajați. Litigiul se referea, în mod specific, la lipsa de transmitere către angajat de casa de asigurări de sănătate a documentelor medicale ale fostului angajat.

Cerere vădit nefondată. Curtea a considerat, în special, că serviciul de asigurări de sănătate nu a fost plasat într-o situație de avantaj net față de reclamantă în procedură, serviciile sale administrative nemaiavănd acces la documentele medicale solicitate de reclamantă. Curtea a concluzionat că principiul egalității armelor a fost respectat în această cauză.

Gillberg împotriva Suediei

Hotărârea Marii Camere din 03.04.2012

Cererea privea, în esență, condamnarea penală a unui profesor pentru abuz în serviciu, pronunțată pe motiv că acesta refuzase să execute două decizii ale instanțelor administrative care permiteau accesul, în anumite condiții, la studiile efectuate de doi cercetători de la Universitatea din Gothenburg privind hiperactivitatea și deficitul de atenție la copii.

Curtea a concluzionat că nici articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie), nici articolul 10 (libertatea de exprimare) nu se aplicau în cauza de față. Ea a considerat, în special, că profesorul nu putea invoca articolul 8 pentru a denunța condamnarea sa penală și nici nu se putea baza, în temeiul articolului 10, pe un drept „negativ” la libertatea de exprimare constând în nedivulgarea unei informații.

Michaud împotriva Franței

06.12.2012

Cererea privește obligația impusă avocaților francezi de a raporta orice suspiciune legată de o faptă de spălare de bani a clienților lor. Printre altele, reclamantul s-a plâns că obligația aceasta, care rezulta din transpunerea unei directive a Uniunii Europene, intra în conflict cu articolul 8 din Convenție (dreptul la respectarea vieții private și de familie), care protejează și confidențialitatea relației avocat-client.

Neîncălcarea articolului 8 (respectarea vieții private).

Curtea a reținut că trebuie să se pronunțe asupra acestei probleme, din moment ce „prezumția de protecție echivalentă” nu este aplicabilă în cerere (Curtea a reținut în cererea *Bosphorus Airways împotriva Irlandei* că protecția drepturilor fundamentale de către Uniunea Europeană este în principiu echivalentă celei oferite de sistemul Convenției).

Curtea a subliniat importanța confidențialității relației avocat-client și privilegiile acordate de lege profesioniștilor. Cu toate acestea, a considerat că obligația de raportare a suspiciunilor urmărea un scop legitim de prevenire a nerespectării ordinii publice ori a infracțiunilor, din moment ce se urmărea combaterea spălării banilor și a infracțiunilor adiacente și că măsura se impunea în vederea realizării scopului propus. Cu privire la acest din urmă aspect, Curtea a arătat că obligația de raportare a suspiciunilor, astfel cum a fost implementată în Franța, nu constituia o ingerință disproporționată asupra privilegiului legal acordat profesioniștilor, din moment ce avocații nu erau ținuți de această obligație în cursul apărării părții, iar legislația crease un filtru de protecție a privilegiului lor, asigurându-se astfel că avocații nu vor depune aceste sesizări direct autorităților, ci președintelui baroului de care aparțineau.

Concilierea vieții profesionale cu cea de familie

Garcia Mateos împotriva Spaniei

19.02.2013

Cauza se referă la angajata unui supermarket, care a solicitat reducerea programului de lucru întrucât trebuia să aibă grijă de fiul ei, care avea pe atunci 6 ani.

Încălcarea art. 6 parag. 1 luat împreună cu art. 14 (interzicerea discriminării).

Curtea a apreciat că încălcarea principiului nediscriminării pe motive de sex, astfel cum a fost stabilit prin hotărârea Curții Constituționale în favoarea d-nei Garcia Mateos, nu a fost vreodată remediată, prin neexecutarea deciziilor date în cauză și prin neacordarea unei despăgubiri.

Libertatea de exprimare în sfera raporturilor de muncă

Protecția articolului 10 se extinde asupra activității de la locul de muncă în general, dar și asupra activității funcționarilor publici în special ([Vogt împotriva Germaniei, 26.09.1995](#); [Wille împotriva Lichtensteinului, 28.10.1999](#); [Ahmed și alții împotriva Marii](#)

[Britanii, 02.09.1998](#); [Fuentes Bobo împotriva Spaniei, 29.02.2000](#)). În același timp, funcționarii publici datorează angajatorului obligația de loialitate, rezervă și discreție ([De Diego Nafria împotriva Spaniei, 14.03.2002](#)).

În cauza [Guja împotriva Moldovei \(Marea Cameră, 12.02.2008\)](#) Curtea a constatat încălcarea articolului 10 : „Având în vedere importanța libertății de exprimare în probleme de interes general, a dreptului funcționarilor publici și a altor categorii de angajați de a raporta comportamentul ilegal și incorectitudinea la locul de muncă, îndatoririle și responsabilitățile angajaților în raport cu angajatorii și dreptul angajatorului de a-și gestiona resursele umane, și după ce a cântărit toate interesele aflate în joc, Curtea a ajuns la concluzia că ingerința față de dreptul reclamantului la liberă exprimare, în special dreptul său de a oferi informații, nu a fost necesară într-o societate democratică”.

Curtea a ajuns la aceeași concluzie în cererea [Bucur și Toma împotriva României, hotărârea din 10.01.2013](#). Cauza se referă în special la situația d-lui Bucur, care a lucrat pentru Serviciul Român de Informații, în departamentul de monitorizare a convorbirilor telefonice. Acesta s-a plâns cu privire la condamnarea sa penală pentru divulgarea de informații clasificate drept „strict secrete”. Acesta a dat publicității, în cadrul unei conferințe de presă, niște casete audio cu înregistrări ale convorbirilor telefonice ale mai multor jurnaliști și politicieni, împreună cu elemente incriminatorii pe care el le notase în registrul convorbirilor.

Libertatea de asociere, libertatea sindicală

A se vedea fișa tematică „[Libertatea sindicală](#)”.

Munca forțată (Art. 4)

A se vedea fișa tematică „[Munca forțată](#)”.

**Date de contact pentru serviciul presei : Céline Menu-Lange
+33 (0)3 90 21 42 08**